

Назив дела: „Тата, ти си луд“

Име и презиме аутора: Вилијем Саројан

Затварам полако корице романа, док ми у мислима још увек лебде последње реченице:

„ Киша поче јако да пада, али се нас то није тицало. Наставили смо шетњу – што даље од куће. Знали смо да је тамо. Није ми јасно – ко или шта да је тамо? Нису ми јасне ни неке ситуације, чудна ми је ова књига, другачија од свих које сам до сада читала. Опет, осећам да овог дечака, чије се име помиње само једанпут, познајем цео живот. Његовог тату могла бих да замислим на месту мог.

Дечакови родитељи не живе заједно и он борави код тате, негде на обали мора. Замишљам идиличну слику и исто такав град, Малибу. Црвена стена и њих двојица пупут два другара. Један је причљив, поставља милион понекад досадних питања. Тата се никад не умори одговарајући. Сваки одговор звучи као откривена тајна о животу. Он је каже једноставно, да сваком детету буде јасно, а да не буде досадно. Дечак се уморио од трчања обалом и признаје тати да га је било срамота да то призна, па је наставио да трчи. На то отац одговара: „Врло добро. Добро је кад човек открије да може да учини много више него што он мисли. Увек можемо да одемо даље него што мислимо. А можемо да напредујемо са много мање снаге него што мислимо.

Сиромашни су. У једном свом сну који тата прича дечаку нашао је свежањ новца. Нада се да то нису новчанице ни од једног ни од десет долара. На крају се испоставило да су биле од сто и да сад има педесет хиљада долара. На дечаково питање шта је учинио са толиким новцем, он каже: „Пробудио сам се. Дођи да доручкујемо”. Ова епизода дочарава какав је његов тата и његов однос према стварности.

Овај дечак, као и многи његови вршњаци машта да буде летач. Подстакнут разговорима са оцем који са много страсти прича о кувању и који жели да једног дана напише кувар, открива своју жељу за писањем. Кроз цео роман њих двојица као да траже снагу и начин да напишу своје дело, дечак роман, а тата књигу о кувању. При крају романа дечак каже: „Тата, врато сам се. Опет сам писац. Зар не видиш да и ја морам да будем писац? Хајде да обојица пишемо нешто што ће насмејати људе, чак и ако ништа тиме не зарадимо, јер шта вреди овај живот ако се људи не смеју?” Имала сам утисак да на крају овај дечак звучи као тата.

Опет се сећам последње реченице и мислим да знам шта значи. Знали су да је тамо њихова кућа, да ће она увек бити ту, чак и ако оду много далеко. За овог дечака и овог тату кућа је оно што су открили да носе у срцу. Кад човек носи кућу у свом срцу, његов дом је цео свет.